

vers

Márkus András

Mi magyarok, itt, Erdélyben...

Benke Pistának 30. születésnapjára

Mi magyarok itt Erdélyben
Egyik napról a másikra –
Eléledgélünk szerényen,
Orvosságunk a pálinka.

Ha az élet épp meghányat,
Dugd le az ujjad, barátom!
Csak a bánat ne keressen,
S hogyha keres: ne találjon!

Inkább a guta megüssön,
Csak Isten nyomort ne küldjön –
Ez a foka még tűrhető
S ha ennél több lesz – tűrje Ó!

A Wikkend a riviéra –
Ha napfény nincs, majd bérelünk!
Tutun-terasz a vitorlás,
Egy prosecco az életünk.

Mi magyarok itt Erdélyben –
Hol van „jövő” és „szeretet”
Betanuljuk s agyonjátsszuk
Életünket, e szerepet.

Néha mondják, maga lökött,
Hisz ez egy biztos koporsó.
Villanyt olt majd maga mögött
A kocsmában az utolsó.

Ha majd egyszer lelécelünk,
És megsiratjuk gazdagon:
Jó volt édes Erdély nekünk...
Üssön fejbe az Úr nagyon!

Mert tudta, s jó előre látta
Odafent az a nagy hamis,
Hogy mindennek van határa –
Határon túliaknak is.

Ha keresnek, mi lent leszünk.
Jobbak a nők, a tánc örök.
Jobb úr lenni a pokolban,
Mint szolga a szentek között.

Hajnalig ropjuk a danszot –
Csak Benke úr marad tovább,
Hogy elkészítse délelőtt
Az ördög porcelánfogát.

Zongora az égből

Meglepetések ma már nincsenek,
Talpunk alatt éget a homok,
Lángokban a kastély s a terek,
És nyakunkba dőlnek a romok.

Soha nem vártuk így még a telet,
Vértanúink hóban a nyomok,
S a temető egy eladó telek,
(A félelemből kerítést fonok)

Isten meghalt. Ki lesz most a főnök?
Ki öl, temet, és ki az áldozat?
Ki fut el, és kik lesznek a hősök?
Megszavazzuk? Az is egy változat...

Többek lettünk, mint apánk hitte volna,
Szerszámaink elásva egytől-egyig.
És jogosan nem hallgattunk a szóra,
(Szégyellheti magát, aki nem hitt,

Vagy gyáva volt, és biztatott a jóra.)
Kijózanodunk lassan a reményből,
Tudjuk már, hogy eljön majd az óra:
Lepottyan egy zongora az égből.

S kifekszünk majd angyalként a hóra.



Megmaradásunkért emlékmű - Balatonlelle

tárca

BABRA MEGY A JÁTÉK

Lázár Emese

Ékes, szép magyar nyelvet beszélünk mi, magyarok határon innen és túl, mégis van, amikor Istennek sem értjük egymást. A magyarhonba tévedő székelyföldi már jól tudja, hogy amint átlépte a határt, felejtheti a punyát, álimentárát, murkot, s tudja, a vinettát padlizsánként eszik. Ami nálunk hűsítő, az ott üdítő, burgonya a pityóka, és a fuszulyka is rövidebb, nemes egyszerűséggel: bab. No, de itt álljunk száraz meg egy, azaz két történetre.

1993-at írtunk, amikor jó atyám, újdonsült kétunokás nagytata, Székesfehérváron nyaraltatta a szentegyházi általános iskola ifjúságát. (Csak zárójelben: már érkezéskor bemutatkozott a módbéli különbség, amikor a fogadó családnak a befogadandó székely gyermek azt válaszolta: ő biza nem fürdik meg este, mert indulás előtt, pontosan szombaton már megferedett otthon, s ebbéli szokásán nem változtat még akkor sem, ha hétfő van. Egy héten egyszer. Szombaton, s kész!) Az egy nyelvhez tartozás bonyolódott, amikor atyám közölte a kollégáival: babos labdát akar hazavinni az unokáinak, s ehhez kér segítséget. Bólogattak a székesfehérvári kollégák, hogy hogyan, persze Pista, szép ajándék az. Eltelt jó pár nap sok vidámsággal, két szombati fürdéssel, s már kö-



Elindultam szép hazámból

zelgett a hazaindulás könnyes búcsúja, de babos labda még nem került. Hiába kérdezte a boltban apám, hogy babos labda van-e, mert csak sűrű pislogás és tanácstalan fejrázás volt a válasz. Panaszolta is, hogy ő ilyen nem pipált, hogy egy egyszerű babos labdát ne lehessen kapni a magyar kereskedelemben. Hümmögtek a magyarországi kollégák, aztán az egyik feltette a kérdést. „Te Pista! Milyen az a

babos labda? Babbal van megtöltve, mint a babzsák? Mert mi olyat nem láttunk még.” „Nem, nem, hát olyan piros, fehér babokkal” – magyarázta atyám, de ekkor már fetrengett mindenki a röhögéstől. „Jaaaa, te pöttyös labdát keresel, Pista! Hát miért nem ezt mondtad?” Másnapra került is piros alapon fehér pöttyös labda. Kettő. Ma is megvan, s ahányszor előkerülnek, annyiszor kacagjuk: ami nálunk labdában babos, az ott pöttyös.

2019 júliusa. Szombat. Piacnap Kelenföldön. Pari, ubi, sali, cseri, bari, minden szupi, minden magyar, minden rövidítve, minden friss. Kedves kerekded aszszonyság asztalán halomban a zsenge fuszulyka. Én, lelkesen, feledve, hogy ez nem a székelyudvarhelyi piactér.

– Mennyi a bontott paszuly kilója?

– Mi mennyi?

Én, már észbe kapva javítok.

– Hátöö, a zsenge paszuly ára ...

– Mutassa meg, mit kér.

Mutato.

– Ó, fejtett babra gondolt – szusszan nagyot a kerek képű asszonyság, s már méri, pakolja.

Erre én, megkönnyebbülten nyugtázva a zsenge fuszulyka, bontott bab közti egyenlőséget, felderülve bölintok, fizetek. S magamban Aranyt idézem: gondolta a fene!

Péntek esti mese

Elmondom én, elmondanám,
(Kezem kötött, bevarrva szám)
Nem mondhatom el senkinek,
Neked mondanám, de minek...
Az én titkom ott van e mesében –
Egy mesében, mi nem mesélhető:
Olyan nyelven írott, olyanok a képek,
Hogy nyomdafestéket nem tűrne ő.

*

Szerelmem, ma köd van a fejemben,
Te vagy benne a víz, a nedv, a pára.
Most indulok, az orromig se látok,
Hosszú még az út a másvilágra.

Bár vinnélek, most kérlek, ne kövess,
Ha köveznek, ne fogd a kezem.
Ne tartsd össze, ha reped koponyám,
Ha jól csinálják, nem emlékezem.

Elvinnélek messze a sötétbe,
Egy világba, hol úr a félelem.
Mesélnék e tyúkszaros világról,
És akarnám, hogy te is félj velem.

Add a kezed, most zuhanunk a mélybe,
Elárulom, mire gerjed a nép.
Megmutatom, hogy tanítom félni
Őket, hogy végre azt mondják: elég!

Megmutatom, hogy lázad a magyar,
Hogy szökik a székely, hogyan vág a kés,

Hogyan alvad a vér, hogy öl a szerelem...
Indulunk a mélybe. Kérlek, ne késs.

Add kezed, és esküdj a sötétre,
Most megtanuljuk, mi a hatalom.
Megtanulunk igazán hazudni,
Ha a mámor átér a falakon.

Amerre járunk, lángolnak a falvak,
Hamu lesz az otthon, füstöl majd az ég.
Göröcsbe rándulsz, mint a vér, ha alvad,
Én nem mondom – most te mondd, hogy elég.

Hogy ne beszélj, a szádat felfalom,
Egészben, és megemésztelek.
Szabadulnál, de még nem hagyom.
Hajnalodik, s én elveszíttelek.

Felvágja a szerelmet a vekker
Darabokra, s a hajnal a halál.
Én vagyok a szellem a folyósón –
A félelem körülöttem a vár.

Lábujjhegyen osonok a bűnből,
Gyűlölöm, hogy nem gyűlölöm magam.
Ígérd meg, hogy nem beszélsz senkinek
Rólam.

Jöjj vissza, még csak hat óra van.

A szerelem utolsó óráján
Kikergetnek a világból a fények.
A tükör most nem épp a barátom.
Hiányzol. És tényleg nagyon félek.